

Мертва верба

Микола Руденко

Я не знаю, чому повертаю туди
Де висить між гілками ранковий туман,
Де змертвіла верба видимає з води
Скам'яніло-потужний оголений стан.

Мов пергаментні звої звисає кора,
А гілки — ніби кості з далеких століть.
Їм давно вже упасти й зотліти пора,
Та вона, ніби привид, над лугом стоїть.

Ой, не застуй, примаро,— у землю лягай,
Дай воскреснути сонцю в пагінні новім.
Хай в озерце оте задивляється гай —
Не хизуйся кістками у світі живім.

А верба, віддзеркаливши мертве гілля,
Заскрипіла, немовби деркач у гаю:
— Прийде лютий мороз, помертвіє
земля
Отоді ти поглянеш на вроду мою.

Хто повірить тобі, дупловино стара.
Пристановище відьм і лукавих чортів?..
Та війнула вітрами осіння пора,
Над озерцем сухий очерет пожовтів.

Я узимку на лижах спускався з горба
У безлистий, прикрашений інеєм гай.
Царювала над ним непорушна верба,
Загорнувши ікласті гілки в горностай.

Надавала їй позику люта зима
Для таких діамантів, що очі болять.
Хто живий, а хто мертвий?
Різниці нема. Навіть горді дуби упокорено сплять.

Над озерцем, у кригу закованим,

Придивлявся до темних законів земних:
Тож виходить, у смерті є правда своя —
Її велич зростає із пут крижаних...

Я не знаю, чому повертаю туди
Де розсипався інеєм сивий туман.
Мабуть, вірю, що вигляне Сонце з води —
І впаде господиня смертей та оман.